

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

Η ΚΟΥΜΠΑΡΑ

—“Αμα τὸ φκιασιὲ καλὸ, νὰ ἰδῆς τί θὰ σοὺ δώσω, ἔσκυψε” καὶ μοῦ ἴπε ἀξαρνα, κρυφὰ καὶ χαϊδευτικὰ στ’ αὐτὶ.

“Σὴσκωσα τὰ μάτια μου καὶ τὴν ἐκῦταξα πριεργα, σὺν νὰ μοῦ φράνηκε παραένοος ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς, σὺν ἐκείνης ἢ λίγες καὶ τυπικὲς λεξιόλες, μὲ τὸν τόνο ποὺ ἐλέχθησαν, ν’ ἀνατόραξαν μέσα μου, κατὶ ποὺ ἡσυχάζει, χωρὶς νὰ ταραχθῆ ποτέ.

—“Ἄκουσες;” Ἄμα τὸ φκιασιὲ καλὸ, νὰ ἰδῆς τί θὰ σοὺ δώσω.

Κ’ ἄνοιξε αἰνιγματικῶς, τὸ χοντρὸ, κόκκινα χεῖλη τῆς, μισοκλεινόμενες τὸ μάτι.

—Κοκό...

Σ’ ὄλο τὸ χωριὸ, κανεὶς δὲν ἔλεγε ποτὲ κακὸ γιὰ τὴν Πηνεῖδ’. Ἀπεναντίας. “Ὅλοι τὴν παινεύανε πὸς κράτησε τὴν ἠθικὴ τῆς, σὺν πέθανε ὁ μακαρίτης ὁ ἄνδρας τῆς. “Ὁμορφὴ γυναῖκα, γιομάτη, ὄλο σαρκὲς φουσκωτές, καλοπλασμένες, σφιχτές, λιγυριστές.” Ἦταν Σμυρνιά. Ταξιδεύοντας ὁ ἄντρας τῆς περὶ στὴν Ἀνατολή, τὴν εἶδε, τὴν ἀγάπησε, τὴν ἔφερε καὶ τὴν ἔφερε.

Ἐλεγε ρθῆ, σὺν νύττωσε, σὸ σπῆτι, νὰ μὲ πάρη, νὰ τῆς κἀνω ἕνα γράμμα τὸν ἐξάδεφρο τῆς, στὴν Ἀνατολή, τὴν εἶδε, τὴν ἀγάπησε, τὴν ἔφερε καὶ τὴν ἔφερε.

“Ἐνοβα κατὶ δαγκώματιες μεγύλες!

μερικὴ, γιὰ νὰ τὸ δώση τὸ πρῶτ’, σὸ Στάυρο τὸν Μπαλή, ποὺ θά-φενε νὰ πάη στὴν Πάτρα, νὰ πιάση τὸ πλεούμενο γιὰ τὸν Ἄξαινο.

—“Ἔεεε, κουμπάρα, φώναζε στὴ μάτερ μου, μ’ στέλν’ς τὸ π’δὶ, νὰ μ’ κἀν’ ἕνα γράμμα, μὴ στιγμὴ!”

—“Ἄιντε, μοῦ εἶπε, ἢ μητέρα μου.

—“Ἐγὼ κλωθωγυνοῦσα.

—“Ἄθριο θὰ πάω, εἶπα.

—“Νὰ πᾶς ἀμέσως, τώρα! Εἶναι ντροπὴ ἀπ’ τὴν Κυρὰ-Πηνεῖδ’.” Ἐχε ἀνάγκη ἢ γυναικα.

—“Ἔτσι γυμνός, καθὼς εἶχα ξεπλωθῆ μὲ τὸ ποκάμισο, ἀναγκάστηκα νὰ πάω. Ἦ μάννα μου μοῦ ἔριξε ἀπάνω ἕνα «ταμοτσὸς» γιὰ νὰ μὴ κρυθῶ.

—“Πρόσεξέ το, κυρὰ Πηνεῖδ’ μου, νὰ μὴ πάη καμμιά ποῦντα! τῆς εἶπε.

—“Ἔννοια σου, ἔννοια σου, εὔσ’, ἀποκρίθηκε ἐκείνη.

Καὶ χυθίζοντας σ’ ἐμένα:

—“Ἔχω καὶ μῆλα στὴ χόβολη καὶ ψή-νονται, μοῦ εἶπε.

Καὶ σὺν μ’ ἔπιασε ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ μ’ ὠδήγησε σὸ σπῆτι τῆς, ἀπέναντι, πρόσθεσε:

—“Ἔχω καὶ «ριτσέλια» καὶ καρφίδια καὶ σταφίδα μαύρη μὲ τὰ μύγδαλα. Κάτσε τώρα, μὴ στιγμὴ, νὰ φκιαξῆς τὸ γράμμα.

—“Ἐκατσα. Πῆρα τὴν πένα καὶ περιμένα.

Ἡ κουμπάρα ἔσκυψε ἀπὸ πάνω μου, ἔτσι, ποὺ ἔνοιωσα ὄλο τὸ σπῆθος τῆς ν’ ἀπλόωνε ζεστὸ-ζεστὸ καὶ μαλακὸ στὴν πλάτη μου ἀπάνω.

—“Ἀδεφάρη μου Γιώργο”, ἄρχισε νὰ μοῦ ὑπαγορεύη. «Πρῶτον ἔρχομαι νὰ ἐρωτήσω διὰ τὴν καλὴν σὺς ὑγεῖαν, ὅσον διὰ περὶ ἡμᾶς μάθε δτι εἴμαστε καλὰ καὶ δτι τὸ αὐτὸ ἐπιθυμοῦμε καὶ γιὰ σὲς...” Χμ... μ... μ...

Ἐδῶ ἡ κουμπάρα στάθηκε. Ἐγὼ γύρισα τὸ κεφάλι μου, περιέργως, περιμένοντας τὴν συνέχεια γιὰ νὰ γράψω καὶ ἔαφωρον βρόδηνκα, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, μὲ τὸ πρόσωπο κολλημένο, βουτηγμένο σὸ λαμπρὸ τῆς. Ἐσκυψε καὶ μὲ δάγκωσε σὸ μάγουλο, τόσο δυνατὰ, ποὺ ξεφώνισα ἀπὸ τὸν πόνο καὶ ἄρχισα νὰ κλαῖω! Μὲ φούττωσε ἀμέσως, χώνοντας τὸ κεφάλι μου κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλη τῆς, καὶ μὲ ζύγωσε σὸ τῆξι, στὴ φωτιά.

—“Ἐλα, νὰ ἕνα μῆλο, πάρε ἕνα μῆλο καὶ μὴ κλαῖς, Κρυώνεις τὸ μικροῦλι μου. Ἐλα νὰ τὸ ζεστά-νω, μοῦ εἶπε.

Καὶ ἔκωκυψε τὸ ποκάμισό μου, κἀνοντάς με νὰ κρυώνω περι-

στέρο. Ἐγὼ, προσέχοντας τὸ μῆλο πῶς πολὺ, ἄρχισα νὰ κόβω μεγάλες ἀπ’ αὐτὸ δαγκωμάτιες... Ἀπὴ μὲ κάθισε στὴν ποδιά τῆς, γιὰ νὰ μὲ ζεστάνη. Φρόντιζε καὶ τὴ φωτιά νὰ τὴν τσιμπῶ, ρίχνοντας καὶ προσανάμματα, ποὺ φλογίζοντουσαν ἀμέσως καὶ μ’ ἔκαναν νὰ ξεχάσω, κυττάζοντας τῆς φλόγας τὰ πηδήματα καὶ τ’ ἀνακλαδῆτα.

Ἐξῶ, ὁ καιρὸς ποὺ ἦτανε βαρὺς, ἀπὸ νογίς, εἶχε ξεπᾶσει σὲ βροχὴ καὶ ἀέρι. Ἀνεμοβρόχι δυνατὸ. Κι’ ὁ ἀέρας ποὺ σηκώθηκε ἦτανε τόσο κρύος, ποὺ τὸν αἰσθανόμουνα νὰ μὲ παγώνη καὶ δίπλα ἔχει ἀκόμα ποὺ ἦμουνα σὸ τῆξι, στὴ φωτιά.

—Κρυώνωεις; μ’ ἐρώτησε ἡ κουμπάρα.

Σήκωσα τὸ κεφάλι μου καὶ τὴν κῦταξα, προσπαθώντας μὲ τὸ μάτι νὰ τῆς δώσω νὰ καταλάβῃ τὸς κρύωνα, ἀφοῦ τὸ στόμα μου ἦταν γεμάτο ἀπ’ τὸ μῆλο.

—Νὰ σὲ δαγκώσω, γιὰ νὰ ζεσταθῆς;

Τραβῆχηκα νὰ φύγω φοβισμένος.

—“Ἐλα, ὄχι, ὄχι!” Ἐφέματα σοῦ δὲ εἶπα. Καὶ μοῦσφιξε τὸ πρόσωπο, ἀπάνω σὸ μαλακὸ τῆς σπῆθος, ποὺ μύριζε κιδῶνι καὶ ξερὸ βασιλικὸ. Ἐπειτα ἀκούμησε τὸ πρόσωπό τῆς ἀπάνω σὸ δικό μου πρόσωπο. Τὴν αἰσθανόμουνα πλάι σὸ μάγουλό μου ν’ ἀνασῆνι δυνατὰ κι’ ἀδιάκοπα, μὲ μὴ ζεστῆ, θερμὴ καὶ καυτερὴ ἀπάνω.

Ἄν ξεῖρω πὸς μοῦ ἦρθε, ἔτσι καθὼς ἦμουνα ἀπάνω τῆς, νὰ γελῶω. ἴσως γιὰτὶ ἢ ἀναπνοὴ τῆς μὲ σαργάλιζε βαθεῖα μέσα σὸ λαμπό. Καὶ γιὰ νὰ σταθῶ καλύτερα ἄπλωσα κι’ ἐγὼ τὰ χέρια μου καὶ τὴν ἀγκάλιασα γιὰ νὰ στηριχθῶ, καθὼς ἔκανα στὴ μάννα μου, σὺν ἦμουνα παιδάκι πιεὸ μικρὸ.

—“Ἀγκυθὸ-ἀγκυθὸ τὸ κοκονέλι! μοῦ εἶπε χαϊδευτικὰ ἡ κουμπάρα λικνίζοντάς με καθὼς λικνίζοντὰ τὰ μικρά. Θέλει γὰλὰ τὸ παιδάκι μου;

Κι’ ἄρχισε νὰ ξεθυλικώνεται.

Δίπλα μας τὰ κουβούρα μέσα στὴ φωτιά σιγοῤῥιζαν, λαμπαδίζοντας παιχνιδιὰς καὶ ἀπέσω ἀκούγονταν τὸ μούγγρισμα τοῦ ἀέρα καὶ τῆς βροχῆς τὸ κρυερό τὸ δᾶρομο.

—“Ἄιντε τὸ κλαφάρικο! Ἄιντε τὸ μικρὸ μου! εἶπε καὶ μ’ ἐμφεῖεζάνω τῆς. Τὰ μάτια τῆς ἦσαν θολὰ καὶ γλα-

ρωμένα. Μοῦ φάνηκε πὸς μὲ κύταζαν ἔτσι μερικὲς φορὲς σὺν νὰ θέλανε νὰ μοῦ ποῦν κι’ αὐτὰ:

—Πιέ, πιέ γὰλὰ! Πιέ γὰλὰ, γὰλὰ, γὰλὰ!

—“Ὅχι, ὄχι, ὄχι! Θέλω μῆλα, μῆλα, μῆλα!” φώναζε.

—Νὰ καὶ μῆλα νὰ, μοῦ εἶπε καὶ μ’ ἐμφεῖε ἀπάνω τῆς καὶ πάλι.

Τὰ ρουθούνια τῆς φουσοῦσαν. Κι’ ἄρχισε νὰ μὲ φιλιᾷ στῆς πλάτες, μέσα ἀπὸ τὴν κεντητὴ μου ποουκαμῖσα, ποῦ εἶχε ξενοικητῆ.

—“Ὅχου, ου, ου, ου, ἔσκασα!” φώναζε. Καὶ τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὴ μέση, σπρώχνοντάς τὴν, γιὰ νὰ φύγω, ἀλλὰ ὅσο ἐγὼ τραβίωμουνα τόσο ἐκείνη μὲ γλιούσε. Γινήκαμε κι’ οἱ δυὸ ἄνω-κάτω. Φουρνιασμένος κι’ ἐγὼ ξεθυμάνα, τραβώντας τὴν τσιμπώντας τὴν γιὰ νὰ μ’ ἀρῆση.

Ἐξῶ ὁ ἀέρας χᾶλαγε τὸν κόσμο, σφριζόντας σὺν νὰ σαλιγάγε κοπαδισιὰ τὰ δέντρα.

Ἐξῶ στὴν ἀλλ’ κατὶ ἔπεσε ἀπὸ τὰ κεραμίδια κι’ ἐχτύπησε στῆς πλάκες δυνατὰ. Ἦ κουμπάρα μου μ’ ἄφρησε μὴ στιγμὴ κι’ ἔτρεξε κι’

Ἐσῆκωσα τὰ μάτια μου καὶ τὴν ἐκῦταξα

Πάει-πάει τὸ μυρμηγκάκι...

Ἦταν πρῖν, ἐπιλοχίας τῶν ἐδ-ζώνων.

—“Ὁχ, ὦιμέ, τὸ νιάνιαρο!

έκλεισε το ξερόφυλλο του παραθυριού της κουζίνας. Έγώ τρυπωμένος, κοντά στο τζάκι κύταξα να κοιμηώσω το πουκάμισό μου που είχε κατεβή, από το πάλεμα, κάτω από τη μέση. Έξαφνα, καθώς αυτή έκλεινε το τζάκι, ένα δυνατό φύσημα του αέρα έσβυσε το λυχνάρι που κρεμασμένο έφεγγε πάνω από ένα δοκάρη καπνισμένο. Βυθίστηκε άμεσως το δοκμάτι στο σκοτάδι. Της φρωτιάς όμως το ανάδενμα και της φλόγας η ανάλαμπη, έκαναν όλα τα πράγματα μπροστά μου να πάρουν κάτι τι το τρομερό.

Όλα τα έπιπλα της κάμαρης φαντάζανε, σαν κάτι χονδρά θηρία, κάτι όργωδη ζωτικά, που άρρογινούντο, σαν να έτοιμαζόντουσαν να πέσουν άπάνω μου!

Άκουσα άξαφνα την κουμπάρα μου, ν' αφήνει ένα γέλιο, γέλιο ήγηρο, ένα γέλιο που άπληχσε άνησυχητικά στους τοίχους τού του σπιτιού κ' έλειπα σαν να βγήκε κ' έχάθηκε έξω, στου άγέρα τή βοή.

—Ποδσε μαρε; μου φώναζε ύστερα.

—Έδω.

—Έλα κομψού.

—Τό γράμμα; Τό γράμμα πότε θα τό κάνουμε;

—Ταχέ! Άει κομψού τώρα.

—Φοβάμαι νά πάω, τέτοια ώρα σίτιι μου.

—Ελα γώ τής μάνας σου πως θα κοιμηθής εδω.

Και ι' έσπρωξε κατά τό κρεββάτι.

—Άναγε τό φως, τής ελα.

—Δέν αφήνη ό άερας. Θέλεις νά σου φέξουν γιά νά κοιμηθής;

Έξωθίκα παραπατώντας στο κρεββάτι. Ένα κρεββάτι παλιό και σκεβρωμένο, που έτριζε παραπονητικά. Η κουμπάρα γδύνονταν βιαστική, κ' έλειπα, αφού έβαλε ένα κομμάτι τενε- κέ, γιά νά μη πεταχτή καμιά σπιθα, άπάνω στη φωτιά, ήθελε κ' έπεσε κοντά μου.

Πέφιντας μέ κουλούριασε μέ τό παχύ τής χέρι.

—Μαργών; (κουώνεις);

—Άίγιο.

Και άρχισα νά βυθίζομαι στον ύπνο. Ασή τη δέν έπαυε νά μέ χαιδέι. Η θεμηή της άναπνοή μ' έκαγε. Συγχρόνως μέ τραγουδαγε ναυοιριστικά:

*Νάνι τό ρηγόπουλο
γιαλελέ—γιαλελέ
τού κάστρου τό μαμάρι
ώχ—ώμέ, τό νιάνιορο!*

—Άσε με, τής ελα!

—Γύρισε νά σέ δω κουτουλιανα.

—Άσε με και νιστάζω.

—Γύρισε, που σου λέω, χαζό!

Τής έκαμα τή χάρι.

—Έλα, κοντά μου, γιά νά ζεσταθής.

Στοιμάθηκα άπάνω τής. Μέ χαιδέψε στο λαμό και στα μαλλιά κ' άρχισε νά παίζη τό παιδικό παιχνίδι, χώνοντας, τό χέρι τής στον κόρφο μου:

*Πάει, πάει τό μωρηγκάκι
για ψωμί και γιά σταράκι...
Μάμ—μάμ—μάμ!*

Άρχισα νά γελώ. Με γαργαλούσε.

—Κάνε μου τώρα και σού.

Έκανα κ' έγώ τό ίδιο.

*Πάει, πάει τό μωρηγκάκι,
για ψωμί και γιά σταράκι,
στης κουμπάρας τ' άλωνάκι...
Μάμ—μάμ—μάμ!*

Μά και πάλι άποκοιμήθηκα.

Έκεινη άρχισε νά μέ ζυπνήει ναυοιριστάς:

*Νάνι τό ρηγόπουλο,
όχνο νάνι νάνι βαρρρρ
τού κάστρου τ' άρχοντόπουλο
γιαλελέ—γιαλελέ...*

Και μαζί μέ τό ναυοιρισμά άρχισανε και πάλι τά παιχνίδια. Τώρα είχα ξ υ π ν ή σ ε ι πλέον γιά καλά. Κι' αισθάνθηκα πώς έφετα σέ έναν κόσμο νέο κ' άλλόκοτο, κόσμο άγνωστο πρωτοφανή και συναρπαστικό γιά μένα.

Και τό ναυοιρισμά, βραχόν τώρα πια, πνιγμένο, βουλιαγμένο μέσα στις αισθήσεις που λιποθύμωσαν, έβγαίνε άπ' τό λαμό τής σάν νά είχε άποκοιμήσει πια κ' αυτή τήν ίδια που τό τραγουδούσε:

*Νάνι τό ρηγόπουλο,
γιαλε—λίλε—όχ νάρο—νάρε!*

Τό πρωί, όταν τή ρώτησε ή μάνα μου:

—Σου τώγραψε, κυρά Πηνειά, τό γράμμα;

—Τώγραψε! άποκριθής ή κουμπάρα μας.

—Σου τώγραψε καλά;

—Έ, κάτι έκει, «σταβόνγραψε!» Σχολιαροούδι

είν' άκόμα. Μικροουλάκι εινε. Θα μάθη και καλύτερα.

Μά όταν, έπειτα από λίγα χρόνια, είχα ξεχολούσει, ή Πηνειά δέν είχε πια άνάγκη από... γραμματιούσι.

Είχε ξαναπαρνευτή και είχε πάρει ένα δάσκαλο, που ήταν πριν έπιλοχίας τών ετών.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Ένα κορίτσι από τό Σαουότεριανδ ήλικίας 13 χρονών, όνομαζό- μων Γλάττυς Σμίθσον, έκέρδιζε τελευταία ένα άνεπισήμο, άλλα άρ- κητά περιεργό ρολό: έκανε 18.000 στροφές σέ 2 ώρες κ' ένα τε- τάρτο τής ώρας!

—Οι Μπλοσβετικο άποφάσισαν ν' άνεγείρουν τό μεγαλύτερο κτί- ριο του κόσμου, τό οποιο θα όνομασούν «Τό παλάτι τών Σοβιετ».

—Τά σχέδια είναι ήδη έτοιμα από διαπρεπει; άρχιτέκτονας και μηχανικούς, οι όποιο θεωρούνται σήμερα ως οι «άσσοι» γι'αυτού του είδους τις οικοδομήσεις.

—Τό κύριον ύλικό του έν λόγω κτιρίου θα εινε τό άτσάλι και τό μαρμαρο. Θα έχει δέ τό «Παλάτι τών Σοβιετ» σχήμα τριγωνικό και τό ύψος του θα φτάνη τό 410 μέτρα.

Άηλαδή θα εινε τρεις φορές ψηλότερο από τήν εκκλησιά του άγιου Παύλου του Λονδίνου, 112 μέτρα ψηλότερο από τόν πύργο του Άιφελ και 25 μέτρα πειό ψηλό,άπό τόν μεγαλύτερο ούρανοξύστη τής Νέας Υόρκης!

—Ό κεντρικός σιδηροδρομικός σταθμός τής Λίβερπουλ, εινε σή- μερο ό μόνος σταθμός στον κόσμο, που έχει στήν ύπηρεσία του ύπαλ- λήλους... ρομπότ.

—Πράγματι έφτά από τούς μηχανικούς αυτούς άνθρωπους έκτε- λών χρέη έκδοτών εισητηρίων. Ό καθένας τους εινε έγκαταστημένος σ' ένα κομψό και μικρό σαπαρέ. Ίδιο μέ τά γνωστά γκασιό τών ταμείων, κ' έκδιδει 40 εισητήρια στο λεπτό.

—Κατά τήν έκδοσι δέ τών εισητηρίων από τού; ρομπότ, δέν παρατηρείται καμιά άνωμαλία, ούτε και δημιουργείται συνωστισμός τών επιβατών μπρο- στά στις θυρίδες, γιατί οι ρομπότ εινε ταχιστατοι στη δουλειά τους.

—Σέ πέντε λεπτά και οι έφτά ταμεία—ρομπότ μπορούν νά έξυπηρετήσουν άνετώτατα 1.000 έπιβάτες.

—Έπί κεφαλής τών έν λόγω ρομπότ ύπαλλή- λων, βρισκεται εινε άλλος ρομπότ, ό όποιος άποτελει, νά πούμε, τό κέντρον του όλου συστήματος.

—Μέ μιά άπλή πείσι τών κομπιτών του, έφο- διάζει τούς έπιβάτες μέ κάθε είδους εισητήρια—ά- πλό, μετ' επιστροφής, έκδρομικά, διαρκές, παιδι- κό κ. λ. π.

—Κατόπιν, όπως ένας έμπειρος λογιστής, παρα- δίδει κάθε βράδυ στήν διεύθυνση ένα έντυπο λογα- ρισμικό σχετικόν μέ τις εισπράξεις τής ημέρας.

—Τό πρωτότυπο αυτό σύστημα, όπως αναμένεται, θα έπιφέρει άνα- στάσις στήν διεξαγωγή τών σιδηροδρομικών ύπηρεσιών τής Άγγλίας.

—Πολύ λίγιοι σκύλοι ήσαν τόσο γνωστοί στους έπιστάτες του Λον- δίνου, όσο ο Βίκτωρ, ένας σκύλος-ζητιάνος δηλαδή, ό όποιος επί έπτά δόλοκληρα χρόνια ζήτησε έλεημοσύνη από όλους τούς έπιβάτες που ελ- σήρχοντο κ' έξήρχοντο στον σιδηροδρομικό σταθμό του Έτον.

—Μετά τόν θάνατο του περιεργου αυτού ζώου, που συνέβη πρό δύο μηνών, άποκαλύφθηκε ότι είχε μαζέψει από έλεημοσύνες 2.700 λίρες, ή όποιες διετέθησαν γιά φιλανθρωπικούς σκοπούς.

—Ο Βίκτωρ άνήκε σέ μιά φιλανθρωπική Έταιρία.

—Η θέσι του Βίκτωρ κατελήφθη τώρα από έναν άλλο σκύλο, τόν Τζάκ, ό όποιος κάθε βδομάδα μαζεύει από τούς διαβάτες 15—20 λίρες.

—Ένας άλλος σκύλος, συλλέκτης έράνων, ό όποιος έχει επίσης τό πόστο του σ' έναν σιδηροδρομικό σταθμό εινε ή Γκράς, ένα μικρό σκυλάκι που μέ τά παρακλητικά του γαυγίσματα έξασφαλίζει ένα πά- γιο εισόδημα στο Όρφανοτροφείο τής πόλεως Στάρφος τής Άγγλίας.

—Ο στρατάρχης Πιλσούδοκι, στον όποιον ή Πολωνία οφείλει τόσα και τόσα, παρεχώρησε —ός γνωστόν— τόν εγκέφαλό του στο Πανεπιστήμιο τής Πολωνίας, όπως γίνον έν' αυτού έπιστημονικές παρατηρήσεις.

—Τό γεγονός αυτό δέν συμβαίνει γιά πρώτη φορά.

—Η περιφήμη γιά τήν μόρφωσι τής συγγραφέως Έρριέτα Μα- ρτινώ, έκανε άλλοτε κάτι... ήρωικότερο: κληροδότησε δηλαδή όλα τά μέλη του σώματός της σέ διαφόρους έπιστήμονες και ιδιώματα.

—Π. χ. τ' αυτά τής τά κληροδότησε στον διά- σσημο ότολόγο Τούμπητ, τό ύπόλοιπο κεφάλι τής σέ μιά φρενολογική κλινική, και τό άλλο σώμα τής, στο Άνατομείο.

—Έπίσης, άφρησε και10 λίρες στονάνθρωπο ό όποιος θα έκανε τό τεμάχισμα τών'αυτιών του κεφαλιού τής!

—Τέλος μιά έκκεντρική κυρία από τό Λονδίνο, ζήτησε όπως εϋθής μετά τό θάνατό τής, τό σώμα τής πολτοποιηθή και άνακατευθή μέ λάσπη, μέ τήν όποια θα έκτίετο μια εκκλησία ύπέρ τής όποίας είχε διαθεσί ή ίδια, ποσόν 11500 λιρών!

